

Sygn. akt II PK 270/07

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa W. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 stycznia 2008 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w W.
z dnia 25 kwietnia 2007 r.,

I. odrzuca skargę kasacyjną

II. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2007 r., Sąd Okręgowy w W. zmienił wyrok Sądu Rejonowego dla [...] W. z dnia 30 maja 2006 r. w punkcie pierwszym w ten sposób, że w miejsce zasądzonego wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. na rzecz W. G. kwotę 15.900 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, a w pozostałym zakresie apelację strony pozwanej oddalił.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku powód zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego oraz niewłaściwą ich interpretację i zastosowanie poprzez przyjęcie, że organizacja związkowa, której powód jest członkiem, nie

posiada statusu zakładowej organizacji związkowej w rozumieniu art. 32 w związku z art. 25¹ ust. 1 ustawy o związkach zawodowych, skutkiem czego odmówiono powodowi ochrony wynikającej z art. 32 ustawy o związkach zawodowych. W związku z powyższym skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zmianę wyroku w ten sposób, aby utrzymując w mocy cały wyrok Sądu pierwszej instancji, apelację pozwanego w całości oddalić.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia (pkt 1), przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2), wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (pkt 3) oraz wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia (pkt 4). Przepis art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia kasacji do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § pkt 3 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Braki skargi kasacyjnej w zakresie wskazanych wyżej elementów konstrukcyjnych powodują, że skarga jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym do usuwania braków formalnych skargi kasacyjnej i w związku z tym podlega odrzuceniu bez wzywania do ich uzupełnienia. Skoro bowiem wymóg zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi tej do rozpoznania i jego uzasadnienie ma taką samą wagę i znaczenie jak pozostałe istotne cechy skargi kasacyjnej, to podlega badaniu według kryteriów, przy pomocy których badane są kryteria pozostałe. W

konsekwencji brak w skardze kasacyjnej odpowiadającego ustawowym wymaganiom uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) jest brakiem nieusuwalnym, powodującym odrzucenie skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC z 2006 r., z. 4, poz. 75).

Skarga kasacyjna powoda nie spełnia istotnego wymogu formalnego z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., albowiem zawarty w niej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zawiera uzasadnienia. Za takowe nie może być uznane stwierdzenie skarżącego, że „skarga kasacyjna jest konieczna i uzasadniona”. Należy bowiem mieć na uwadze, że z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność powołania się nie na samą „zasadność”, ale na „oczywistą zasadność” skargi oraz wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

/tp/